

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Daniel Klose: Zvěstování ●

Září 2012

„Jsem Bůh, jenom když jsem blízko?“ je výrok Hospodinův;
„Jsem-li daleko, Bůh už nejsem?“

Jeremjáš 23,23

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

moc jsem se těšil, až budu psát toto zamýšlení na začátku nového školního roku. Je toho hodně, na co můžeme vzpomínat za uplynulé prázdniny. Na konci školního roku jsme prožili krásný den v Horoušánkách u Jelínků, rodiny s dětmi spolu strávily týden v Perninku. A je toho určitě víc, na co vzpomínat. A rozhodně i na co se těšit. Magdalenska Kutová se moc těší do první třídy, Toník Ambrož na sestřičku nebo bratříčka. A znovu se budeme pravidelně setkávat – senioři například na začátek vyjedou do Horoušánek, smíme se těšit na konfirmaci. Je toho skutečně hodně, proč si smíme uvědomovat, že společenství sboru je veliký dar.

A do těch vzpomínek a těšení, o kterých jsem chtěl psát, najednou vstoupila vzrušená diskuse kolem majetkového vyrovnání mezi státem a církvemi. A k tomu proces se třemi členkami skupiny Pussy Riot v Rusku a žádné nebo mocenské reakce představitelů církví v České republice. Najednou toho má člověk plnou hlavu. Přemýšlí, čeho je to vlastně součástí, co je Kristova církev. Jaká to církev volá po napravování křivd. A jak si vlastně vybírá křivdy, po jejichž napravování volá.

Omlouvám se, že jsem se vyjádřil pouze ve zkratce, ale ty zmatené výkřiky odpovídají stavu mé mysli. Jsem velice vděčný Petru Nesvadbovi, že právě do této situace poslal do sborového dopisu pozvání ke knize Miroslava Volfa „Odmítnout nebo obejmout“. Tato kniha řeší ve světle evangelia problémy jinakosti, které mohou a také přerůstají do násilí – ať už fyzického nebo verbálního. Jak do toho vstupovat jako křesťané? Jak do toho vstupovat jako církev? Tady jde o mnohem víc než o peníze od státu. Na tomto konkrétním případě je však zřetelné, jak si s těmito otázkami nevíme rady.

Prostě – najednou toho máme na promýšlení dost a dost. A jsou to velké úkoly, které před sebou jako církev máme. A můj osobní pocit je, že na to nejsme připraveni. Zažívám reakce typu – církev je k ničemu – a snůšku informací, co všechno církev zkazila.

Já to dobře vím – a přesto bych vás všechny rád pozval do života společenství církve. Protože církev je všechno to promýšlení a někdy i ostré diskuse, ale církev jsou také vzpomínky a těšení konkrétních lidí a setkání. Prostá přátelská setkání, ale především – setkání s Hospodinem při nedělních bohoslužbách, při biblických hodinách, při modlitebních ztišeních. Skutečně se máme z čeho a na co těšit. **Jiří Ort**

9. básnička na zrcadlo Klárce Humhalové na otázku „Co je to pravda?“

Karel Kryl

„Zas někdo střílí
do děti
a pravda šílí
v objetí
se lží... Ach Bože,
vyhraje? ...
Pověz mi, co že
pravda je?“

„Když rozum stírá
smyčkou stopu citu
na štíj
a slepá víra
hlásá sterilitu,
zabíjí.
Hlas sedmihláska,
zaškrčený v míru...
V nitru mém
pravda – je láska,
spojující víru
s rozumem.“

Zápis

ze schůze staršovstva dne 28. 6. 2012

ZPRÁVY ZE SBOROVÉ ČINNOSTI

- nedělní škola – odsouhlaseno zřízení účtu na katechetickém webu. Budeme si moci stáhnout pracovní listy, které se nám budou hodit. 1. kredit je ve výši 100,- Kč.
- maminky s dětmi – po prázdninách uvidíme, jak budou pokračovat
- schůzky mládeže – na minulé schůzce byla skupina mládeže věku 15 – 16 let i mladších z Mecklenburgu. Byli velmi aktivní při povídání o naší historii.

FINANČNÍ ZPRÁVA (LEDEN – KVĚTEN)

Saláry 88 410,-, sbírky 27 910,-, dary členů 9 400,- (z toho 3 000,- na židle), dary nečlenů 2 000,-, zahraniční dar z Zurzachu 3 421,-, JJ 13 150,-, sbírka na Diakonii 11 050,-, na podlahy 1 750,-.

ZHODNOCENÍ KVĚTNOVÝCH A ČERVNOVÝCH AKCÍ

- Biblické soustředění bylo pěkné. Pokud nás bude více, musíme najít jiné místo. Soběhrdy nebo Hvozdnice
- Uvedení knihy A. Březiny se skvěle povedlo. Sborový oběd byla výborná příležitost pro Alešovy přátele s ním ještě zůstat.
- Televizní přenos – dobré reakce od přátel, kteří jsou v jiných sborech i od mimocírkevních lidí. M. Otrísal navrhuje jestli by nebylo dobré poslechnout si odborníka, který by nám řekl, jak asi televizní přenos působil na obyčejné televizní diváky.
- Noc kostelů – přišlo víc lidí než loni, chodí k nám lidé, kteří jsou mimo sbor i mimo církev. Příští rok nebudeme vylepovat plakáty na dveře okolních domů, protože je lidé strhávají.
- Sborový výlet – příští rok nabídneme farnosti od sv. Václava. Letošní byl pěkný. Musíme se zamyslet, jak skloubit program, aby byl pro děti, mladé i seniory.
- Horoušánky open – bylo tam milé společenství, děti měly zábavu v bazénu.

HLEDÁNÍ KAZATELE

- T. Vokatý s několika navrhovanými jednal. David Balcar nemá v úmyslu odejít ze sboru.
- Filip Šimonovský je nově zvolený senior a proto odmítl. Jan Satke příští rok mu končí smlouva. Někteří členové sboru chtějí, aby zůstali. Předloží návrh na zářijovém staršovstvu a pak se rozhodne.
- Na nabídku D. Ondříčkové odpoví T. Vokatý, že nemáme zájem.
- Marek Zikmund je v Boskovicích a chtěli by odejít. Byl zvolený znovu za faráře před 2 lety. Nejsou zatím rozhodnutí, co udělají. Mají ještě jednu nabídku.

- Pavel Ruml – mezi presbytery jsou různé pohledy na jeho kázání.
- **Závěr:** Pozveme Jana Satkeho jako hosta na některou z říjnovou neděli bez ohledu na rozhodnutí jeho staršovstva. Do konce září se rozhodneme a dáme br. Rumlovi vědět. Potřebujeme vědět o jakou dobu by šlo při „zkrácení jeho služebních závazků“.
- M. Otřísal osloví br. M. Rejchrtu a požádá ho o výpomoc po odchodu J. Orta pokud by nový farář ihned nenastoupil.

SBOROVÝ BYT

Smlouvu nájemníkům vypovíme podle toho, jak se rozhodneme pro nového faráře a podle jeho možnosti nástupu. Vytvoříme pracovní skupinu, která by měla navrhnout rozsah a možnosti rekonstrukce (část staršovstva, Tomáš Jelínek, Roman Horný, po příp. Magda Jelínková). M. Otřísal navrhuje zadat projekt rekonstrukce firmě.

RŮZNÉ

- Náš podnět na synod na změnu CZR o zaměstnání faráře mimo církve nebyl odeslán. Půjde klasickou cestou přes konvent a pak na synod.
- M. Ortová poděkuje do Zurzachu za jejich dar. **Zapsala Věra Adamcová**

Sborová setkávání

Rád bych vás pozval k setkáním, které mám před sebou v tomto školním roce. Vezmu to pěkně od nejmenších.

Maminky s nejmenšími dětmi se scházely vždy ve středu od 16 hodin. Prosím, napište buď Míše Otterové (*michaela.otterova@gmail.com*) nebo mě (*jiri.ort@evangnet.cz*), zda by se vám tento termín i nadále hodil.

Děti se budou scházet znovu v úterý odpoledne. Jak mladší, tak starší. Víím, že do toho bude zasahovat škola a kroužky, ale prosím o hájení tohoto termínu.

Mládež se domluví, tady skutečně není možné předem říci, jak budou vypadat rozvrhy a kam nakonec termín schůzek padne.

Biblická hodina pro třicátníky zůstane v intervalu jednou za měsíc. Není třeba měnit ani termín – tedy 3. úterý v měsíci. Pokračujeme v probírání Pavlovy epištoly do Říma.

Biblická hodina bude každé pondělí od 16 hodin. Nově začneme probírat 1. Petrovu epištolu. Tato epištola je pro nás zajímavá tím, že řeší otázku církve ve společnosti církvi nenakloněné.

Senioři se budou scházet ve 2. čtvrtek v měsíci od 14.00. Výjimkou bude hned první setkání v Horoušánkách. Tam pojedeme ve čtvrtek 27. 9.

Těším se na setkání s vámi v novém školním roce.

Jiří Ort

Pozvání na mládež

Před dvěma lety se ve vršovickém sboru podařilo více než úspěšně nastartovat pravidelné setkávání mládeže. Schází se mládež nejen vršovická a nejen evangelická, skupinka se snad neuzavírá, často přicházejí noví lidé. Programy jsou rozhodně pestré, své pevné místo má ale program biblický. Víceméně společně vybíráme biblické knihy, ze kterých budeme číst, a každý týden si pak otevřeně povídáme o tom, v čem nás text oslovuje, jak promlouvá do dnešní doby, co nám přijde divné, čemu vůbec nerozumíme... Jako studentům různých oborů (i středních škol) se nám daří vytvářet celkem pestrou mozaiku příspěvků do diskuse a pohledů na věc. A sami se-be přitom nebereme snad až tak moc vážně...

Další program (tzv. „druhý“) je značně proměnlivý, každý může přinést to, co ho baví. Hrajeme hry, učíme se vietnamsky, promítáme fotky, koukáme na večerníčky, posloucháme povídání svých chytrých kamarádů i zveme hosty. Minulý rok jsme nacvičili divadelní představení, náramně jsme se u toho bavili a i jsme se tak mohli ukázat vršovickému sboru. Určitě přichystáme nějaký další kousek.

Večery pravidelně pokračují hovory nad pivem, vínem, česnekovou polévkou či ďábelskou topinkou v nedaleké hospůdce.

Inu je to příjemný pevný bod mezi každotýdenními povinnostmi i radostmi. Až vymyslíme v který den, začneme se opět scházet, patrně během září. Přijďte taky, bude sranda.

Honza Ort

PS: Pokud byste chtěli chodit, můžete se ozvat mně (honza.ort@gmail.com), nebo Aničce Trojanové (anola@centrum.cz), abychom do plánování mohli zahrnout vaše časové možnosti.

Horoušánky open 2012

Když se řekne Horoušánky open 2012, objeví se mi před očima děti v bazénu. A Bára, Iva a Marie ve vířivce:-). A marné popadání dechu při fotbale, že, Ondro? A slavnostní prohlídka nově vybudované části domu, kde předtím byla kůlna. Varná deska ve stole a šuplíky ve schodech:-).

Ale především pohoda. Uvědomil jsem si – a myslím, že jsem nebyl sám – jaks e mi po těchto setkáních stýskalo. Setkání s lidmi, se kterými jsem se dlouho neviděl. Rozhovory, které by jinak neproběhly, protože na ně není čas. To všechno jsou Horoušánky.

Jak jsem již napsal, letos to bylo setkání po dlouhé době způsobené budováním. Tedy – vlastně mluvím o pouhých dvou letech, ale jak ty děti mezi tím vyrostly a co se jich narodilo... Například Miriam, Anežka a Mariánka Radovy měly horoušanskou premiéru.

Co zůstává stejné je otevřená hostitelská náruč Jelínků. A tím nemyslím pouze spoustu dobrého jídla. Moc za všechny účastníky děkuji.

Jirka Ort

Sborová dovolená v Perninku

Je středa ráno a Jirka mi říká, že dnes bude připravovat s Tomášem sborový dopis. „Ale bude takový divný, nemám žádný článek ze sboru.“

Byla jsem celé prázdniny mimo Prahu, mám ohromné množství různých zážitků, ale honem vzpomínám, že mezi nimi jsou také zážitky ze sborové dovolené

né v Perninku. Bylo to v první půlce prázdnin, zdá se mi to dávno, ale zážitky to byly silné. Tak jsem se rozhodla honem napsat tento článkuček, který by měl být výzvou ke vzpomínání i pro ostatní účastníky.

Na známém místě v chatě Archa v Perninku v Krušných horách jsme byli už potřetí. Chata tentokrát praskala ve švech, celkem nás bylo 45. Počasí nám moc nepřálo, z celých prázdnin to byl nejstudenější a nejmokřejší týden. Nepřízeň počasí i husto v kuchyni se rodinám s malými dětmi ale podařilo zvládnout úsměvem. Za to jim díky.

Měli jsme s Jirkou také s sebou jedno „dítě“. Ale protože je naše dítě Danek už vlastně dospělý, šel náš život trochu jinak. Sledovali jsme, jak se rodiče starají o děti, jak si rodiny plánují společné programy, jak si vyprávějí, co zažili hezkého jak si povídají o všem možném, jak připravují výzdobu na svatbu Julie a Vojty, jak chodí pouštět letadla, jak spolu hrají hry... Sledovali jsme, jak si spolu hrají děti, jak spolu děti komunikují, jak s dětmi komunikují rodiče. A byli jsme vděční, že toho všeho se se všemi můžeme spoluúčastnit. Takže i za to díky. To byl pro mne největší zážitek.

Bylo toho mnoho dalšího, slíbila jsem krátký článkuček a tak musím opakovat výzvu z jeho začátku. Milí spoluúčastníci, napište i vy ostatní do dalšího čísla Katakomb něco o svých zážitcích z Perninku. Já už musím opravdu končit, protože Jirka už běží za Tomášem.

Marie Ortová

Něco o varhanách.

Milí přátelé, dovoluji abych napsal pár řádků jak to bylo s našimi varhanami. Diskuse o nových varhanách se vede již delší dobu. Staré varhany jsou staré (35 let), nedají se dozvučit a mají nedobrou zvuk. Jakmile padla fáma že varhany lze koupit minimálně za čtvrt milionu začalo se diskutovat intenzivněji. Události určitě zrychlila skutečnost, že v Modřanském sboru koupili nový nástroj v ceně okolo 100 000 Kč. Jak diskusí přibývalo začali se objevovat první sponzoři. Bez jakéhokoliv nabádání a vyzývání se přihlásili první dárci s konkrétními finančními dary cílenými na nákup nových varhan. Najednou bylo teoreticky k dispozici 75 000 Kč.

To byla výzva. Začal jsem pracovat v této věci více. Pozval jsem odborníka z Yamahy, aby posoudil možnosti starého stroje. Bylo zjištěno, že staré varhany jsou opravdu staré (nesahat, nečistit, neopravovat), nedají se přizvučit a v případě poruchy jsou velmi těžko opravitelné. Dále jsem zjišťoval možnosti trhu. Českých firem je jako šafránu a jejich finanční nároky vysoké. Usoudil jsem, že bude lépe varhany dovézt z Německa. Je to kousek, nabídka široká, ceny příznivé, záruka plná.

S nabídkou dárců, financí a prodejců jsem navštívil schůzi staršovstva a tamtéž ji přednesl. Staršovstvo přenechalo rozhodnutí na celém sboru a tedy na sborovém shromáždění. Tam návrh o hlas neprošel. V reakci na to se však objevili další cílení dárci a obnos byl naplněn. A jelo se. Kam? Do Němce.

Spolu s Jiřím Bednářem a Tomášem Růžičkou jsme vyrazili do firmy Thomann. Navštívil jsem jejich musichaus, kde lze vy-

zkoušet najednou několik (přes 10) varhan. Vybrali jsme organ Viscout Vivace 40 laminat Italské výroby. Nástroj Viscout má mimochodem br. Moravetz doma na cvičení. Nedávno tentýž nástroj pořídil sbor ČCE v Litoměřicích.

Pak již po netových linkách byla domluvena doprava i mírná sleva 3 %. Akce „Organ“ završena pak 8. 8. 2012, kdy nám expediční firma složila balík o hmotnosti 200kg před dveřmi modlitebny. Tak už to při obchodování přes internet chodí, ale ušetřilo nám to 30 000 Kč. Balík jsme rozbilili, rozebrali a obsah postupně snosili dolů.

Teď bude nějakou dobu trvat, než se s nástrojem seznámíme a porozumíme jeho mnohým funkcím. Pak bude jeho zvuk jistě ideální. Dejte nám trochu času. Momentálně sháním v již zmíněném Litoměřickém sboru český návod. Dozvučení je tzv. na cestě a nějaký měsíc to ještě potrvá. A ještě pěknou lampičku koupím. To se sluší.

Sluší se i poděkovat jmenovitě všem, kteří podpořili naše snažení. Na nové varhany přispěli: Ing. Tomáš Jelínek 35 000 Kč, manželé Jiřina a Emil Veberovi 30 000 Kč, já 30 000 Kč, Dr. Jiří Bednář 10 000 Kč, manželé Hana a Joel Pokorní 10 000 Kč, Ing. Tomáš Růžička 5 000 Kč, Dr. Petr Veber 5 000 Kč. Děkujeme.

Cena varhan včetně dopravy je 108 890 Kč. V případě, že se podaří starý nástroj prodat za min. 10 000 Kč bude i na dozvučení dostatek prostředků.

Všechny Vás zdraví Roman Horný

Pozvání ke knize

Nakladatelství Vyšehrad vydalo v roce 2005 knihu chorvatského teologa střední generace profesora Miroslava Volfa „**Odmítnout nebo obejmout? Tožnost, jinakost a smíření v teologické reflexi.**“ Přiznám se, že jsem se o ní dozvěděl až z poznámky, kterou pronesl bratr farář Jiří Ort na letošním květnovém biblickém soustředění v Tetině. Pídl jsem se po knize, zakoupil ji, začal číst – a od té chvíle mne zcela „zajala“ svojí přesvědčivostí, jasností a průzračností svých úvah, svojí teologickou hloubkou, ale současně i „člověčinou“, jež dýchá z jejích řádků. Dovolím si i vás pozvat k její četbě.

Již sám etnický původ autorův a doba, kdy tuto knihu psal (válka v Bosně a v Chorvatsku v 90. letech minulého století), poukazují ke skutečnosti, že text vyvěrá z hluboké osobní zkušenosti s konkrétními projevy nenávisti, lži, etnických i náboženských konfliktů, znásilňování a vraždění. Obrovský vzdělanostní záběr umožňuje autorovi tuto zkušenost reflektovat, porovnat tvrzení, koncepce a doporučení úctyhodného množství teologických i filosofických autorit a posléze navrhnout vlastní, originální a citlivé řešení otázky, jež stojí v názvu knihy.

Ano, ústředním tématem Volfovy knihy je všudypřítomnost násilí (ať již v podobě otevřených válečných střetů, nebo v mírnější podobě politické a reklamní manipulace, slovních pŕetek, mezilidských konfliktů apod.). Autorovi však nejde o banální popis „upadlého stavu lidství“; klade nesmírně aktuální a znepokojivou otázku: „**Jak žít v tomto světě, v němž má tolik prostoru lež, nespravedlnost a ubližování?**“ A ještě konkrétněji: „**Jak má v tomto světě žít křesťan?**“

Osou Volfovy přesvědčivé a přemýšlivé odpovědi je **rekonstrukce napětí mezi poselstvím kříže a světem násilí, napětí mezi touhou jít v Kristových šlépějích a tendencí buď resignovat, nebo se mstit.** Na více než třech stovkách stran vynakládá autor velké argumentační úsilí, aby přesvědčil čtenáře, že **smysl Kristova sebevydání, jeho „pohlčení hříchu“ a obětování se za tento náš prohaný a nespravedlivý svět, nesmíme interpretovat jako cestu laciné milosti a nezaslouženého odpuštění, která nás má vést k rezignaci na boj za pravdu a spravedlnost.** Naopak: Kristův příklad – podle Volfova hlubokého přesvědčení – vyzývá k aktivnímu vzepření se násilí a zlu, ovšem ke zcela specifickému (a v lidských dějinách naprosto unikátnímu) způsobu tohoto vzepření, při němž **se definitivně tříští spirála opětovaného násilí!** Ježíšův princip objektivní nepřítel (ba hříšného světa jako celku) nemá tedy nic společného s pasivitou, zřeknutím se sebe sama (své identity – etnické, náboženské, kulturní či jiné),

neznamená, že ustupuji lži a zlu a říkám jim: „Dělejte si se mnou, co chcete!“ Nikoli; spíše je to druh „nadhledu“, „poodstoupení od sebe“ či „dvojího vidění“, při němž odmítám nechat se lapit do „pasti přihlouplého napodobování zdivočelých projevů svého nepřítele, čímž bych se stával jen jeho zrcadlovým obrazem“ (str. 323). Ježíšova radikalita nespočívá v prosté výměně „aktivismu“ za „pasivismus“; radikalita **jeho přikázání nahradit princip odvety principem objetí** spočívá v tom, že „nový svět“ může vstoupit do tohoto našeho časného a násilného „starého světa“ jedině skrze naše srdce; nedokážeme-li my, křesťané, porozumět násilníkovi a budeme-li se domnívat, že jedinou alternativou násilí je zase jen násilí, znamená to, že jsme doposud nedokázali vymanit svůj rozum, ani svoje emoce a vůli, z kolotoče arogantní sebejistoty „absolutních pravd“ a pokušení moci – tedy v podstatě z kolotoče ideologií!

Ano, každý z nás chce, aby bylo učiněno zadost jeho vidění světa, jeho pravdě, jeho zájmům a potřebám. Všichni chceme „pravdu a spravedlnost“ – avšak v honbě za tím, aby se konečně ukázalo, „jak to doopravdy bylo“, vršíme nové a nové křivdy a nespravedlnosti,

a lidské dějiny jsou tak neustále prodlužovaným řetězcem souborů partikulárních pravd... Klíčový problém však není v menší či větší legitimitě těch či oněch tvrzení, nároků a zájmů, nýbrž v tom, že neberou v úvahu „toho druhého“ (nebo „ty druhé“), že je formulují lidé, kteří jsou v podstatě slepí a hluchí a kteří vedou monolog o cestách sebeprosazení, nikoli dialog

o společné cestě vpřed! Volf výstižně upozorňuje, že zastavení kolotoče zla a násilí není vpsledku věcí váhy „faktů“ či „argumentů“, ale věcí dobré vůle nechat se oslovit druhými, naslouchat, „znevážit“ vlastní váhu. Ale cožpak **Kristovo umučení** nebylo též – na první pohled – **pohoršením**? Cožpak se nejevilo většině současníků (včetně apoštolů samých) zpočátku jen jako nezdařené gesto sebedarování?? Volf výstižně konstatuje: „Bez vůle k objetí těch druhých nebude pravdy, která vstupuje mezi lidi, a bez pravdy, která lidi spojuje, nebude smíření“ (str. 288).

Ač naše společnost – díky Bohu – neprožila a neprožívá v současnosti tak intenzivní násilí, křivdy ani vraždění, o jakých podává svědectví profesor Miroslav Volf, nepochybně si i každý z nás neustále klade otázku, co vlastně znamená „křesťansky žít“ ve světě, v němž lež, krádež, přetvářka a manipulace mají tak ohromnou váhu a prostor pro své prosazení, že se takřka stávají normami našich každodenních životů. Jsem přesvědčen, že kniha, o níž jsou tyto mé řádky, poskytne čtenáři velmi dobrou orientaci ve způsobech, možnostech, výhodách i rizicích možných odpovědí na palčivou aktuálnost této otázky. Nejcennější je přitom – podle mého názoru – přesvědčivost, s níž

vyznívá autorův rozhodující postoj: **zlo na nás sice útočí takřka ze všech stran, ale je v naší moci, kam až jej „pustíme“, jak mu budeme rozumět a jakým způsobem budeme na jeho výzvy odpovídat!** A tady se stále více ukazuje naléhavost poselství gologotského kříže, jež sice – na první pohled – může vypadat jako „neschopnost k nepřátelství“ (jak tvrdil například Friedrich Nietzsche ve svém „Antikristovi“), ale ve skutečnosti v něm jde o něco dramaticky jiného: o proměnu vztahu mezi obětí a pachatelem zla, o „**vypovězení nepřátelství vůči nepřátelství**“ (str. 145)!

Petr Nesvadba

Co je naděje

Karel Kryl

*„Mlha se vleče
ulicí
Hraji si vkleče
s jehlicí
a ruka tvoje
nehřeje
Napiš mi co je
naděje!“*

*„Když něhu hledám
v ústrety být pílí
paví křik
když oči zvedám
neboť není síly
na výkřik
když jitru kynu
přestože se stmívá
klekání
pak nezahynu
Naděje mi zbývá
v doufání“*

PALMY A BAOBABY

Pozvali si nás před Velikonocema do jedné venkovské farnosti nedaleko Mombasy, abychom tam vedli pětidenní retreat pro skupinu mládeže. Každé ráno po ranní modlitbě, ve volné chvíli před nácvikem zpěvu, jsem se vydal do přírody. Hned první den jsem narazil na pláž: bílý písek, azurová obloha, oceán... Nic tak úžasného ve srovnání s pohledem na dvě mláďata – lidské a kočičí –, které si během snídaně hrály pod stolem na schovávanou.

Na africkém pobřeží Indického oceánu rostou palmy a baobaby. Bez palem by nebyly kokosové ořechy a kýčovitě fotky pláží. Bez baobabů by nebyl Malý princ. Palmy jsou standardní modelky: štíhlé, vysoké a smutné. Řeklo by se – palma jako palma. Baobaby jsou legrační podsadití tloušťící s obrovskými pažemi a úzkými rameny – a jsou to osobnosti. Na první pohled působí jako samotáři, když se ale člověk anebo žirafa rozhlédnou po krajině, zjistí, že všechny baobaby široko daleko k sobě patří. Tu a tam se dva dají dohromady zblízka a pak jsou z nich tančící páry. Viděl jsem i baobaba a baobabu, kteří se objímali.

VOJENSKÁ OPERACE LINDA NCHI

Na květnou neděli začalo období dešťů a pravidelná odpolední bouřka mě zahнала domů. Už měsíc jsem nikde necestoval, tak opět vyrážím na procházky do našeho nejbližšího okolí. Je to rozmanitá předměstská krajina, která mě stále víc uchvacuje. Podle počasí, nálady či potřeby se vydávám od branky našeho parku doprava, nebo doleva podél nové Thika Road Super Highway dálnice. Občas, když není moc velký provoz, přeběhnu na druhou stranu, kde začíná venkov. Většinou ale dávám přednost trasám, kde se něco děje. Postupem času jsem se seznámil s několika lidma, které pravidelně potkávám. Zdravíme se, občas prohodíme pár slov. Jsou to hlavně pouliční obchodníci.

I když je v našem susedství dostatek obchůdků, obchodů a obchodáků, skoro všechno se dá koupit na ulici. Rozvinutá síť second handu ze Západu nabízí podél cest a chodníků oblečení, boty, záclony, cestovní zavazadla...; na každém rohu najdete stánek s ovocem a zeleninou; každá rušná ulice, autobusové zastávky nebo brány továren jsou obležené prodavači čaje, coca-coly, cigaret, pšeničných placek, grilované kukuřice, párků, vařených vajec, fazolí, pražených buráků... Na kuchyň stačí tři kameny a dřevěné uhlí, hrnec nebo pánev, občas deštník nebo kus igelitu jako přístřešek. Prodavači bonbonů, sušenek, vody v petlahvích, novin, toaletního papíru či nejrůznějších autodoplňků jsou mobilní a své zboží nabízí řidičům a pasažérům uvězněným v dopravních zácpách.

Řekl bych, že ta usměvavá paní, která mi u cesty prodává moji denní dávku pražených buráků, dělá pro klid ve východní Africe víc, než celé mírové jednotky.

Těstoviny se zelím

Při vzpomínce na členku našeho sboru sestru Hedviku Slušovou se mi vybavuje recept na jugoslávské jídlo, které mně při mých návštěvách v jejím bytě naučila.

Potřebujeme těstoviny a malou hlávkku zelí (může být i kedlubnové nebo čínské). Nakrájíme zelí, dusíme na cibulce (máslo a olej) do měkka. Ochutíme normálně cukrem, solí a octem. Těstoviny uvaříme. Na talíři by měla být stejná hromádka těstovin i zelí. Můžeme kousek slaniny pokrájet na kostičky, vyškvařit a posypat jimi obsah talíře.

Jiřina Veberová

foto: © ⓘ ☹ ☹ Karin Dirks

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč